

ਨਸੀਹਤਾਂ

(4:2-6)

ਨਿੱਜੀ ਮਸੀਹੀ ਵਿਹਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖਣ ਦੇ ਬਾਅਦ (3:5-17), ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੱਖੋ ਵੱਖ ਸਮੂਹਾਂ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ (3:18-4:1)। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਕੁਲੁੱਸੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮੰਡਲੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਅਖ਼ੀਰਲੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਸ਼ਬਦ ਲਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ: ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਨ ਵਰਗੀਆਂ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ (4:2-4) ਅਤੇ ਗੁਆਚੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਖ਼ਾਸ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣਾ (4:5, 6)।

ਦੁਆ ਕਰੋ, ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਪੌਲੁਸ ਵਾਸਤੇ (4:2-4)

²ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆ ਉਸ ਵਿਚ ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ। ³ਨਾਲੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਭੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਭਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬਾਣੀ ਲਈ ਬੁਹਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਭੇਤ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰੀਏ ਜਿਹ ਦੇ ਕਾਰਣ ਮੈਂ ਜਕੜਿਆ ਵੀ ਪਿਆ ਹਾਂ। ⁴ਭਈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਵਰਨਣ ਕਰਨਾ ਜੋਗ ਹੈ ਤਿਹਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਾਂ।

‘ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ’ (4:2)

ਆਪਣੇ ਕਈ ਖ਼ਤਾਂ ਦੇ ਅਖ਼ੀਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਆ ਵਿਚ ਵਕਤ ਦੇਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ¹ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ² ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ, ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ (*proskartereō*)। *Proskartereō* ਦਾ ਸਬੰਧ ਦੁਆ ਵਿਚ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 1:14; 2:42; 6:4; ਰੋਮੀਆਂ 12:12) ਜਾਂ ਹੋਰ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣ (ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 3:9; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:46; 8:13; 10:7; ਰੋਮੀਆਂ 13:6) ਨਾਲ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦਿਲ ਨਾ ਛੱਡਣ ਜਾਂ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਹਾਰਨ ਨੂੰ ਆਖਿਆ (ਲੂਕਾ 11:5-13; 18:1-8)।

‘ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ’ (*proseuchē*) ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੀ ਬਜਾਇ ਦੁਆ ਲਈ ਬਹੁਤੀ ਹੋਈ ਹੈ (ਮਰਕੁਸ 9:29; 12:5; ਰੋਮੀਆਂ 1:10; 15:30; ਯਾਕੂਬ 5:17)। ਕੁਲੁੱਸੇ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਲਈ ਖੁਦਾ ਅੱਗੇ ਦੁਆ ਕਰਨਾ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਹੋਰ ਖ਼ਤਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਦੁਆਵਾਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੁਆ ਵਿਚ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:18-20; 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:17, 25)। ਪੌਲੁਸ ਇਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਦੁਆ ਨੂੰ ਬੜਾ ਅਹਿਮ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਦੁਆਵਾਂ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਨ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ।

‘ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਉਸ ਵਿਚ ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ’ (4:2)

ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਲਈ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਅਤੇ ਚੁਕੰਨੇ ਭਾਵ ਸੁਚੇਤ (*grēgoreō*) ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਜਾਗਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ (ਮੱਤੀ 24:42; 25:13; ਲੂਕਾ 12:37, 39)। ਪੌਲੁਸ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਭਾਈ ਮਿਹਨਤ ਜਾਂ ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਡਰ ਜਾਣ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 16:13; 1 ਥੋਮਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:6) ਜਾਂ ਝੂਠੇ ਗੁਰੂਆਂ ਵੱਲੋਂ ਭਰਮਾਏ ਜਾਣ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 20:31)।^੧ ਗਤਸਮਨੀ ਬਾਗ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਤਰਸ, ਯਾਕੂਬ, ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ‘ਜਾਗੋ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪਰਤਾਵੇ ਵਿਚ ਨਾ ਪਓ ...’ (ਮੱਤੀ 26:41)।

ਜਾਗਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖ਼ਤਰਾ ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ। ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਮਸਰੂਫ਼ ਵਿਰੋਧੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਬੂਠ ਅਤੇ ਭਰਮਾਉਣ ਵਾਲੇ ਢੰਗ ਹਨ (ਯੂਹੰਨਾ 8:44; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 2:11; 11:3)। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਗਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਰੂਹਾਨੀ, ਇਖ਼ਲਾਕੀ, ਡਾਕਟਿਨਲ, ਸਰੀਰਕ, ਸਮਾਜਿਕ, ਮਨਪਰਚਾਏ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਚਾਅ ਦੀ ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਨੂੰ ਡਿਗਣ ਦੇ ਕੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜਨ ਵਿਚ ਢਿੱਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਹਥਿਆਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਕੇ ਚੌਕਸ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਅਤੇ ਦੁਆ ਕਰਦਿਆਂ ਲੜਾਈ ਲਈ ਦਲੇਰ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:10-18)।

ਉਸ ਵਿਚ (*en autē*) ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਖ ਕੇ ਪੌਲੁਸ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਲਈ ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣ ਦਾ ਢੰਗ ਦੁਆ ਵਿਚ ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ ਸੀ, ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਵਰਗੇ ਬਣਨ ਨਾਲੋਂ ਉਲਟ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਨੀਂਦ ਨਾਲ ਉਘਲਾਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਇਹ ਤਾੜਨਾ ਸਤਵੀਂ ਵਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ (ਵੇਖੋ 1:3, 12; 2:7; 3:15, 16, 17)। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਕਰਦਿਆਂ ਦੁਆ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ।^੧

‘ਨਾਲੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਭੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਭਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬਾਣੀ ਲਈ ਬੁਹਾ ਖੋਲ੍ਹੋ’ (4:3)

ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਵਿਚ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਲਈ ਦੁਆਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਰਹਿਣ। ਉਸ ਨੇ ‘ਮੇਰੇ’ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕੀ ਅਰਥ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਵਰਤਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖ ਕੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਈ ਦੁਆ ਕਰਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ‘ਵਰਣਨ ਕਰੀਏ’ (ਆਇਤ 3) ਅਤੇ ‘ਤਿਹਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਾਂ’ (ਆਇਤ 4) ਉਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਅਰਥ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਲਈ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਹੜੇ ਲਿਖਵਾ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਜੇ ਇੰਜ ਹੈ ਤਾਂ ਆਇਤ 3 ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਆਮ ਅਰਥ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕਰਦਿਆਂ ਆਇਤ 4 ਵਿਚ ਖਾਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਨੂੰ ਆਮ ਅਰਥ ਵਿਚ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਬਲਕਿ ਉਸ ਨੇ ਖਾਸ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਵੀ ਦੱਸੇ ਜਿਸ ਲਈ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਣ ਦੀ ਦੁਆ ਕਰਨ, ਬਲਕਿ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ... ਬੁਹਾ ਖੋਲ੍ਹੋ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਸੁਣਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਹੋਰ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਉਸ

ਨੇ ਏਸੇ ਰੂਪਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 16:9; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 2:12)। ‘ਬੂਹਾ ਖੋਲ੍ਹ’ ਦੇਣ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਵਚਨ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦੀ ਅਪੀਲ ਸੀ। ਇਹ ਘਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮਾਲਕ ਵੱਲੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦੇ ਸਵਾਗਤ ਲਈ ਆਪਣਾ ਬੂਹਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਖਿਆਲ ਹੈ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਅਤੇ ਗੈਰਕੌਮਾਂ ਨੇ ਵੀ ਕਈ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਤੇ ਬੂਹਾ ਠੁਕਾ ਕਰਕੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 13:50; 14:5, 6; 17:10, 13; 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:14-16)। ਪਰ ਲੂਕਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਲੋਕ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਸੁਣਨ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ‘ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਆਦਰ ਭਾਉ ਕਰਦਾ। ਅਰ ਬਿਨਾ ਰੋਕ-ਟੋਕ ਅੱਤ ਦਿਲੇਰੀ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸੁ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਿਖੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ’ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 28:30, 31)। ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਖ਼ਤ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:

ਹੇ ਭਰਾਵੇ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣੋ ਭਈ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਜੋ ਬੀਤਿਆ ਸੋ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਫੈਲਰ ਜਾਣ ਦਾ ਹੀ ਕਾਰਣ ਹੋਇਆ। ਐਥੋਂ ਤੋੜੀ ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸਾਰੀ ਪਲਟਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭਨਾਂ ਉੱਤੇ ਉਜਾਗਰ ਹੋਇਆ ਭਈ ਮੇਰੇ ਬੰਧਨ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਹਨ। ਅਰ ਬਹੁਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਭਈ ਹਨ ਮੇਰੇ ਬੰਧਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰਣ ਤਕੜੇ ਹੋ ਕੇ ਨਿਪੜਕ ਵਚਨ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਦਿਲੇਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ (ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 1:12-14)।

ਆਪਣੇ ਨੁਕਸਾਨ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਫ਼ਾਇਦਾ ਹੋਇਆ। ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ‘ਸੰਗਲਾਂ ਨਾਲ ਜਕੜਿਆ ਹੋਇਆ ਏਲਚੀ ਹਾਂ’ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:19)।

ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਖ਼ਤਾਂ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਬੜਾ ਪ੍ਰਭਾਅ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੀ ਜੇਲ੍ਹ ਦੌਰਾਨ ਅਫ਼ਸੀਆਂ, ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ, ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ, ਅਤੇ ਫਿਲੋਮੋਨ ਨਾਮਕ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੂਜੀ ਜੇਲ੍ਹ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੇ 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਲਿਖੀ। ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖ਼ਤਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪੌਲੁਸ ਮਸੀਹ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬਾਣੀ (*logos*) ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਬਦ ਉਹ ਜ਼ਰੀਆ ਹਨ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੂਜੇ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੇਪਰਤੀਤਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਣ ਲੈਣਾ ਸੀ ਜੇ ਉਹ ‘ਬਾਣੀ’ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦੀ। ਪੌਲੁਸ ਗੁਆਚੇ ਹੋਇਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਦਾ ਤਰੀਕੇ ਲੱਭਣ ਦਾ ਚਾਹਵਾਨ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਸੰਗਲਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਤਕ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਨ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।

ਖ਼ੁਦਾ ਦਾ ਵਚਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ:

- ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 6:63; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 4:12)।
- ਇਹ ਪਾਪ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੁਆਉਂਦਾ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 8:32)।
- ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 17:17)।
- ਇਹ ਮੁਕਤੀ ਦੁਆਉਂਦਾ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 11:14)।
- ਇਹ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 10:17)।

- ਇਹ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ (1 ਪਤਰਸ 1:22)।
- ਇਹ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (1 ਪਤਰਸ 1:23)।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਚਨ ਤੋਂ ਬਰਕਤ ਮਿਲੀ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਵਚਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਣਾ, ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਸੁਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:13; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:15; 4:2)।

ਵਚਨ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਮੌਕੇ ਲਈ ਬੁਹਾ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਹੀ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਜਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਗੈਰਕੌਮਾਂ ਲਈ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਬੁਹਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 14:27); ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਉਸ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਬੁਹੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਗਏ। ਬੋਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮੰਨ ਵੀ ਲਿਆ ਜਾਵਗਾ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਵਚਨ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:41; 11:1; ਯਾਕੂਬ 1:21)। ਕਈਆਂ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਵਚਨ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 13:46)।

‘ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਭੇਤ ਦਾ ਵਚਨਣ ਕਰੀਏ

ਜਿਹ ਦੇ ਕਾਰਣ ਮੈਂ ਜਕੜਿਆ ਵੀ ਪਿਆ ਹਾਂ’ (4:3)

1:26, 27 ਦੇ ਵਾਂਗ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਭੇਤ (*mustērion*) ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਮਸੀਹ ਸਬੰਧੀ ਮੁਕਾਸ਼ਫਾ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਭੇਤ ਸੀ। ਪਰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਉਸ ਭੇਤ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 16:25, 26; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 3:3-5; 1:26 ਤੇ ਚਰਚਾ ਵੇਖੋ)। ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਟੀਚਾ ਸੀ ‘ਕਿ ਮੈਂ ਦਿਲੇਰੀ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਭੇਤ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿਆਂ’ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:19)।

ਮਸੀਹ ਦੇ ਭੇਤ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਪੌਲੁਸ ਜਕੜਿਆ ਵੀ ਪਿਆ ਸੀ। ‘ਜਕੜਿਆ’ ਲਈ ਸ਼ਬਦ *deō* ਦਾ ਮੂਲ ਅਰਥ ‘ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ’ ਹੈ।^੧ ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ‘ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਬੱਧਾ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ’ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:9) ਲਿਖਣ ਦੇ ਵਕਤ ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੇ ਵਕਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਔਰਤ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ‘ਦੇ ਬੰਧਨ’ ਵਿਚ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 7:2; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7:27, 39)।

ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਥਾਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਹੋਣ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਆਪਣੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ (1:24; 4:7-9)। ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 1:7, 13, 14, 17; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 4:18; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:9; ਅਤੇ ਫਿਲੇਮੋਨ 10, 13 ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਹੋਏ ਜਾਂ ‘ਬੰਧਨਾਂ’ (*desmos*) ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।

ਰੋਮ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਣ ਤੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤਕ ‘ਉਸ ਸਿਪਾਹੀ ਨਾਲ ਜਿਹੜਾ ਉਹ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅੱਡ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪਰਵਾਨਗੀ ਹੋਈ’ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 28:16)। ਪੌਲੁਸ ਭਾਵੇਂ ਸੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਜਕੜਿਆ ਸੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:19) ਅਤੇ ਸਿਪਾਹੀ ਉਸ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਭਾੜੇ ਦਾ ਘਰ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਲੋਕੀਂ ਖੁੱਲੇਆਮ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆ ਕੇ ਰੁਕਦੇ ਸਨ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 28:30, 31)। ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ‘ਸਾਡੇ’ ਨਾਲ ‘ਮੈਂ’ ਵਿਚ ਵਾਕ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਦਾ ਮਕਸਦ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਨਾਲੋਂ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੀਟਰ ਟੀ. ਓ’ਬ੍ਰਾਇਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, ‘ਇਕਵਚਨ ਵਿਚ ਬਦਲਾਅ ਸੁਭਾਵਕ ਸੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਆਮ ਸੀ, ਉਸ ਵੱਲ ਗਿਆ

ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਲਈ ਖ਼ਾਸ ਸੀ। ...''⁶

ਇਸ ਵਕਤ ਪੌਲੁਸ ਰੋਮ ਵਿਚ ਕੈਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਪੈਣ ਨਾਲ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਦਾ ਖੂਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਕੈਸਰ ਰਾਹੀਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 25: 1-3)। ਉਸਨੇ ਰੋਮੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਸਟਡੀ ਵਿਚ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕੈਸਰ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 25:8-12)। ਉਸ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਰੋਮ ਵਿਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਰੋਮੀ ਸ਼ਹਿਰੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਹੱਕ ਸੀ।

‘‘ਭਈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਵਰਨਣ ਕਰਨਾ ਜੋਗ ਹੈ ਤਿਹਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਾਂ’’ (4:4)

ਕੁਲੁੱਸੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕਰਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਵਚਨ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਮਿਲ ਸਕਣ ਅਤੇ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਸਮਝ ਆਉਣ ਯੋਗ ਵੰਗ ਵਿਚ ਵਚਨ ਸੁਣਾ ਸਕੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਬਿਨਾਂ ਡਰੇ, ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਦੇ ਸਕੇ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਬਰਕਤਾਂ ਪਾਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ; ਬਲਕਿ ਉਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਆਪਣੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਦੀ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਣ।

ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਾਂ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਇਕ ਸ਼ਬਦ (*phaneroō*), ਓਸੇ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 1:26 ਵਿਚ ‘‘ਪਰਗਟ’’ ਅਤੇ 3:4 ਵਿਚ ਵੀ ‘‘ਪਰਗਟ’’ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ ਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਦਵੇ। ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ। ਆਪਣੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੋਲਣ ਵਿਚ ਸੁਆਰਾ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋਣ। ਉਹ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਇ ਗਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 2: 1)।

ਰਸੂਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਵੇਂ ਬੋਲੇ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬੋਲਣਾ ਜੋਗ ਹੈ [*dei*]। ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਲੋੜ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ, ਫ਼ਰਜ਼ ਅਤੇ ਲਾਤਬਦੀਲ ਸ਼ਰਤ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹਨ। *Dei* ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ‘‘ਲਾਜ਼ਮੀ’’ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 23:23; 24:6; ਲੂਕਾ 2:49; 9:22; ਯੂਹੰਨਾ 4:24; 12:34; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 4:12; 9:6.)

ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 11:14; ਰੋਮੀਆਂ 1:16) ਨਾ ਕਿ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਚ। ਫਿਰ ਵੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਅਜਿਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਈ ਰੋੜਾ ਨਾ ਬਣੇ। ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਹੀ ਵੰਗ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੱਚ ਉਹ ਜ਼ਰੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਗੁਆਚਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਦੇ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਹੈ।

ਬਾਹਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ (4:5, 6)

⁵ਤੁਸੀਂ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਲਾਹਾ ਜਾਣ ਕੇ ਬਾਹਰਲਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹੋਸ਼ ਨਾਲ ਚੱਲੋ। ⁶ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਮਈ ਅਤੇ ਸਲੂਣੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ ਭਈ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮਸੀਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਖ਼ੁਦਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਡੇ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿਚ, ਬਲਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਠਹਿਰਾਈਆਂ ਮਿਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰ

ਸੇਧਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਕਿ ਬਾਹਰਲਿਆਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਹੋਵੇ।

‘ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਲਾਹਾ ਜਾਣ ਕੇ’ (4:5)

ਵਿਹਾਰ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਚੁੱਕ ਲਿਆ। ਲਾਹਾ ਜਾਣ ਕੇ (*exagorazomenoi*) ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:16 ਵਿਚ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਈ, ਦਾ ਮੂਲ ਅਰਥ ‘ਮੁੱਲ ਲੈਣਾ’ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਰ ਮੌਜੂਦ ਉਤਪਾਦ ਖ਼ਰੀਦ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ‘ਛੁਡਾਉਣਾ’ ਵੀ ਹੈ (ਗਲਾਤੀਆਂ 3:13; 4:5)।

ਲਾਹਾ (*kairos*), ਜਾਂ ‘ਸਮੇਂ,’ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਹੀ ਸਹੀ ਪੁਆਇੰਟ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ (ਗਲਾਤੀਆਂ 6:9, 10; 1 ਪਤਰਸ 5:6), ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਾਲ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7:5, 29; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:3; 1 ਪਤਰਸ 1:5)। *Kairos* ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘ਰੁੱਤ’ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 14:17; ਗਲਾਤੀਆਂ 4:10) ਅਤੇ ‘ਵੇਲਿਆਂ’ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 1:7; 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:1) ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ‘ਸਮੇਂ’ ਜਾਂ ‘ਸਮਿਆਂ’ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਮੂਲ ਅਨੁਵਾਦ ‘ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਮੁੱਲ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿਣਾ’ ਹੈ। ਇਕ ਹੋਰ ਅਨੁਵਾਦ ‘ਜਿਹੜਾ ਸਮਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਫ਼ਾਇਦਾ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿਣਾ’ ਜਾਂ ‘ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਭਰਪੂਰੀ ਨਾਲ ਕਰਨਾ’ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਬਲਕਿ ਯਿਸੂ ਦੀ ਯੋਗ ਸੇਵਾ ਲਈ ਹਰ ਮੌਕੇ ਦੀ ਵਧੀਆ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਨਾਲ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਤਦ ਵੀ ਸੀ ਜਦ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਸਨ। ਹਰ ਮੌਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਹਰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਵਿਚ ਮੌਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਵਿਚ ਡਰਪੇਕ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੌਕਿਆਂ ਦਾ ਫ਼ਾਇਦਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਦਲੇਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਸਮੇਂ ਦਾ ਬੜਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ‘ਸਾਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਿਨ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਉਹ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰੀਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਘੱਲਿਆ। ਰਾਤ ਚੱਲੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ’ (ਯੂਹੰਨਾ 9:4)। ਲੱਗਿਆ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਕਾਹਲੀ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਯੋਗ ਹੈ ਰੁੱਝਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਗੁਆਇਆ ਨਹੀਂ।

‘ਬਾਹਰਲਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹੇਸ਼ ਨਾਲ ਚੱਲੋ’ (4:5)

ਚੱਲੋ (*peripateite*) ਦਾ ਮੂਲ ਅਰਥ ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ ਆਗਿਆਵਾਚਕ ਵਿਚ ‘ਚੱਲਣਾ’ ਹੈ (4:5; ਮੱਤੀ 4:18; 9:5; 1 ਯੂਹੰਨਾ 1:6)। *Peripateō* ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਵਿਹਾਰ, ਜੀਉਣ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਢੰਗ ਦੀ ਝਲਕ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ (ਮਰਕੁਸ 7:5; ਯੂਹੰਨਾ 8:12; 11:9, 10; 12:35)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲੇਖਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇਸ ਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਤੇ ਅਰਥ ‘ਭਰਮਾਏ’ ਜਾਣਾ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:9) ਅਤੇ ‘ਪਾੜ ਖਾਵਾਂ’ (1 ਪਤਰਸ 5:8) ਸਮੇਤ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਲੇਖਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ *peripateō* ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਦੇ ਚੱਲਣ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਬਲਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਹਾਰ ਲਈ ਪਰਤੀਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤਾ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:10; 2:6; 3:7; 4:5)।

ਬਾਹਰਲਿਆਂ ਜਾਂ ਬੇਪਰਤੀਤਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹੇਸ਼ [*sophia*] ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਹੋਰ ਖ਼ਤਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਰਤਾਰਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਦੇਹ ਦੇ ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ

ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਠੋਕਰ ਨਾ ਲੱਗੇ (ਰੋਮੀਆਂ 14:1-21; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 8:8-13; 9:19-23; 10:31-33)। ‘‘ਬਾਹਰਲਿਆਂ’’ (*tous exō*) ਜੋ ਅਸਲ ਵਿਚ ‘‘ਬਾਹਰ [ਦੇ ਲੋਕ] ਹਨ,’’ ਤੋਂ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਭਾਵ ਉਹ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਨ। ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮੇਲ ਜੋਲ ਵਿਚ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਿਖਾਉਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਸਮਝਦਾਰੀ ਉਹ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਮੰਗ ਕਰਕੇ (ਯਾਕੂਬ 1:5, 6) ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਪਰਗਟ ਇੱਛਿਆ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਭਰ ਕੇ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:9) ਵਿਖਾ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਖ਼ਤ ਸਨ। ‘‘ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ [ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ] ਨੂੰ ਨਾਸਤਿਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਵਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਦੇਵਤੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਨਹੀਂ ਟੇਕਦੇ ਸਨ, ਗੱਦਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤਾਂ ਅੱਗੇ ਧੂਪ ਨਹੀਂ ਬਾਲਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬਦਕਾਰ ਆਖਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦੇ ਕਾਰਣ ਉਹ ਅਕਸਰ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਮਗਰ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।’’⁷

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ, ‘‘ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਯਹੂਦੀਆਂ, ਨਾ ਯੂਨਾਨੀਆਂ, ਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਲਈ ਠੋਕਰ ਦੇ ਕਾਰਣ ਬਣੋ’’ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:32)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ‘‘ਨਿਰਮਲ ਬਾਲਕ ਬਣੇ ਰਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤ ਉੱਤੇ ਜੋਤਾਂ ਵਾਂਙ ਦਿਸਦੇ ਹੋ’’ (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:15)। ਉਹ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਚਮਕਣ ਦੇ ਕੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਜੋਤ ਬਣ ਸਕਦੇ ਸਨ (ਮੱਤੀ 5:14-16)।

‘‘ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਬਾਤ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਮਈ ਅਤੇ ਸਲੂਣੀ ਹੋਵੇ’’ (4:6)

ਫਿਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਗੱਲ ਬਾਤ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। *Logos* ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ‘‘ਸ਼ਬਦ’’ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ (1:5, 25; 3:16, 17; 4:3)। ਪੌਲੁਸ ਇੱਥੇ ਇੰਜੀਲੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਲਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਜ਼ਰੀਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਉਸ ਨੇ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਕਿਰਪਾਮਈ (*en chariti*) ਬੋਲੇ ਜਾਣ। *Charis* ਦਾ ਅਰਥ ਭਾਵੇਂ ‘‘ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੋਣਾ’’ (ਵੇਖੋ 3:16) ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਇੱਥੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਗੱਲ ਅਤੇ ਤਰੀਕਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲਕਸ਼ ਅਤੇ ਮਨਭਾਉਣੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ਗਵਾਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੁਚੱਜੇ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾਮਈ ਬੋਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਸਚਿਆਈ ਹੋਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਠੋਕਰ ਖੁਆਉਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਵਾਲੇ ਮਨ ਨਾਲ ਮੰਨਣਯੋਗ ਵਚਨ ਬੋਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਨਾਲ ‘‘ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸੱਚ ਕਮਾਉਂਦਿਆਂ’’ ਬੋਲਣ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਵੇਲੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:15)।

ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਣ। ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਣ ਬੇਸ਼ੱਕ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਠੋਕਰ ਲਗ ਸਕਦੀ ਸੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਤੋਂ ਠੋਕਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਅੱਜ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੱਲਬਾਤ, ਰੁੱਖੇਪਣ, ਗਵਾਰਪਣ, ਅਤੇ ਗੰਦਗੀ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਰੱਖਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਗੰਦਗੀ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਵਿਚਾਰ ਬੋਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਸੁਧਾਰ ਹੋਵੇ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਦੀ ਬੋਲ ਚਾਲ ਵਿਚ ਸਲੂਣੀ (*halas*) ਹੋਣ [*artuō*] ਲਈ ਸੁਆਦਲੀ,

ਸਮਝ ਨਾਲ, ਮਨਭਾਉਣ ਅਤੇ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਦ ਵਾਲੀ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਖਤ, ਨਿਰਮੋਹੀ ਜਾਂ ਬੇਦਰਦ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਲੂਣ ਭੋਜਨ ਦੇ ਸਵਾਦ ਨੂੰ ਵਧਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਸੁਆਦ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਮਿੱਠਾ ਲੱਗੇ। ਐਚ. ਸੀ. ਜੀ. ਮਾਉਲ ਨੇ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੁਆਉਂਦਿਆਂ ਕਿ ਲੂਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਅਤੇ ਗਲਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਪੌਲਸ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਸਹਿਤ ਵਾਕ ਅੰਸ਼ ਨੂੰ ਗਹਿਰਾਈ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ‘‘ਕੇਈ ਗੰਦੀ [‘‘ਭਰੱਸ਼ਟ’’; KJV; NKJV] ਗੱਲ ਤੁਹਾਡੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਾ ਨਿੱਕਲੇ ਬਲਕਿ ਜਿਵੇਂ ਲੋੜ ਪਵੇ ਉਹ ਗੱਲ ਨਿੱਕਲੇ ਜਿਹੜੀ ਹੋਰਨਾਂ ਦੀ ਉੱਨਤੀ ਲਈ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇ ਭਈ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੇ’’ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:29)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ‘‘ਲੂਣ’’ ਛਿੜਕਣ ਦਾ ਇਜ਼ਹਾਰ ਦੀ ਅਸ਼ੁੱਧਤਾ ਅਤੇ ਗੰਦਗੀ ਨੂੰ ਕੱਢ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਰਪਾ ਭਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਅ ਕੇ ‘‘ਬਾਣੀ ਦੇ ਸੁਰੀਲੇ ‘ਸੁਵਾਦ’ ਅਤੇ ‘ਚੰਗੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ’ ਬਣ ਜਾਣਾ ਸੀ।’’⁸

‘‘ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ ਭਈ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ’’ (4:6)

ਪੌਲਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਬੋਲ ਚਾਲ ਵਿਚ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨਾਲ ਹੋਣ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਚੰਗਾ ਸਮਾਂ, ਸਹੀ ਸੰਦੇਸ਼, ਸੰਭਾਵੀ ਪ੍ਰਭਾਅ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਚਿਆਈ ਲਈ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਟੀਚਾ ਸਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾਲ ਸਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸਹੀ ਸਮੇਂ ਤੇ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਮਸੀਹੀ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਰ ਹਾਲਾਤ ਵਿਚ ਸਹੀ ਅਤੇ ਨਮਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ‘‘ਸਗੋਂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨੋ ਅਤੇ ਜਿਹੜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਸ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਉਹ ਦਾ ਕਾਰਣ ਪੁੱਛੇ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਨੂੰ ਸਦਾ ਤਿਆਰ ਰਹੋ ਪਰ ਨਰਮਾਈ ਅਤੇ ਭੈ ਨਾਲ’’ (1 ਪਤਰਸ 3:15)। ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸੋਚ ਸਮਝ ਕੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰੂਚੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਯਤਨ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ ਕਿਹੋ ਕੇ ਪੌਲਸ ਨੇ ਜਾਣੇ ਪਛਾਣੇ ਸ਼ਬਦ *ginōskō* ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਭਾਵ ‘‘ਕਿਸੇ ਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈਣਾ’’ ਹੈ;⁹ ਇਸ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਉਸ ਨੇ *oidenai* (*oida* ਤੋਂ), ‘‘ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ’’ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਰਪਾਮਈ ਵਚਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਣ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਯੋਗ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਆਖ਼ਰੀ ਟਿੱਪਣੀਆਂ (4:2-6)

ਆਪਣੇ ਖ਼ਤ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਦਿਆਂ ਪੌਲਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਮਗਰ ਚੱਲਣ ਦੇ ਅਹਿਮ ਪਹਿਲੂਆਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਫ਼ਹਿਰਿਸਤ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਨੂੰ (1) ਜਾਗਦੇ ਅਤੇ ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ, (2) ਮਿਸ਼ਨ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਨਾ, (3) ਗੈਰ-ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਹੀ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ (4) ਅਤੇ ਮਦਦਗਾਰ ਗੱਲਬਾਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਸਮਰਪਣ ਵਾਲੀ ਦੁਆ ਵਿਚ ਚੁਕੰਨੇ ਰਹੋ। ਸਾਨੂੰ ਦੁਆ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਣਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਪੌਲਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖ਼ਤਾਂ ਵਿਚ ਬਣਾਇਆ। ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਖ਼ਤ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਉਸ

ਨੇ ਪੰਜ ਵਾਰ ਦੁਆ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ (1:3, 9; 4:2, 3, 12)।

ਸਾਡੀ ਸਮੇਂ ਸਾਰਣੀ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨਾਲ ਐਨੀ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦਾ ਵਕਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਪਾਉਂਦਾ। ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਐਨੀਆਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿੰਨੀਆਂ ਅੱਜ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁੱਢਲੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਦੁਆ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮੇਂ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਆ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸਾਹਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਣ ਕਿਸੇ ਕਾਰਣ ਜਾਂ ਵਿਹਾਰ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਖੇਡਾਂ ਦੀਆਂ ਟੀਮਾਂ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਅਤੇ ਮਨਪਰਚਾਏ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਦਿਨ ਗੁਜ਼ਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਿਲਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈਆਂ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਧਿਆਨ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦੇ ਕੇ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਅੜਚਨਾਂ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਪਲਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੱਲੋਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦੇ ਸਾਡੇ ਮੌਕਿਆਂ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਭਾਰ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਲਾਹ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12: 1)।

ਸਾਨੂੰ ਚੌਕਸ ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨ ਇਸ ਭਾਲ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ‘ਪਾੜ ਖਾਵਾਂ’ (1 ਪਤਰਸ 5:8)। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਛੂਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਇਆ (ਮੱਤੀ 4: 1) ਅਤੇ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਕਣਕ ਵਾਂਗੂ ਛੱਟਣਾ ਚਾਹਿਆ (ਲੂਕਾ 22:31)। ਬਾਗ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਤਰਸ, ਯਾਕੂਬ, ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ, ‘‘ਜਾਗੋ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪਰਤਾਵੇ ਵਿਚ ਨਾ ਪਵੋ ...’’ (ਮੱਤੀ 26:41)।

ਪ੍ਰਾਰਥਕਾਂ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰੋ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਦੁਆ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਓਨਾਂ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਜਿੰਨਾਂ ਉਹ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੁਆ ਕਰਨ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਧਨ ਮਿਲ ਜਾਵੇ, ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਮਿਲ ਜਾਣ, ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪਨਾਉਣ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਤੌਬਾ ਕਰਨ, ਅਸਾਨ ਸਮਾਂ-ਸਾਰਣੀ, ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ, ਅਰਾਮਦਾਇਕ ਥਾਂ, ਦੌਲਤਮੰਦ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ, ਵੱਡੀਆਂ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੰਡਲੀਆਂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਸਹੂਲਤ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੁਲੁਸੇ ਦੇ ਲੋਕ ਵਚਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਨ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾ ਭੇਤ ਦੱਸਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਸਾਫ਼ ਦੱਸ ਸਕੇ। ਉਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਪ੍ਰਾਰਥਕਾਂ ਲਈ ਕਿਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵਕਤ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਕ ਨਮੂਨਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

‘‘ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ’’ ਤੋਂ ਪੌਲਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਵਚਨ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਪਰਤਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਪੌਲਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਉਸ ਨੇ ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਲਈ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ’’ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 14:27)। ਉਸ ਨੇ ਇਸੇ ਅਲੰਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਵੇਲੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਮੇਂ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 16:9) ਅਤੇ ਤ੍ਰੋਆਸ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 2: 12) ‘‘ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ’’ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।

ਉਸ ਦੀਆਂ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਬੋਲਣ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਕਸਰ ਬੰਦ ਹੁੰਦੇ ਸਨ,

ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੌਲੁਸ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਥਾਂ ਵਿਚ ਵਚਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 13:50; 17:5-10, 13)। ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ‘‘ਓਹ ਸਾਨੂੰ ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਰਜਦੇ ਹਨ’’ (1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:16)। ਪੌਲੁਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰੋਕਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ਬਲਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਵਚਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਹੋਵੇ।

ਗੈਰ-ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਹੀ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨਾ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸਮਰੱਥਾ ਮਸੀਹ ਵਰਗੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਗੁਜ਼ਾਰਨ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਲੂਣ (ਮੱਤੀ 5:13), ਜਗਤ ਦੇ ਚਾਨਣ, ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਵੱਸਦਾ ਨਗਰ (ਮੱਤੀ 5:14), ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਖ਼ਤ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:2)। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਹਾਂ।

ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸਾਡਾ ਬੋਲ ਚਾਲ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਲੂਣ ਖਾਣ ਦਾ ਸਵਾਦ ਵਧਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਬੋਲੀਏ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:15, 25) ਅਤੇ ਸੁਲੇਮਨ ਦੀ ਸਮਝਦਾਰੀ ਭਰੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਮੰਨੀਏ: ‘‘ਨਰਮ ਜਵਾਬ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਠੰਡਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਖ਼ਤ ਬੋਲ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਂਦਾ ਹੈ’’ (ਕਹਾਉਤਾਂ 15:1)।

ਜਿਹੜਾ ਕੋਈ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛੇ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਈਏ। ਸਾਡਾ ਜਵਾਬ ‘‘ਨਰਮਾਈ ਅਤੇ ਭੈ ਨਾਲ’’ ਹੋਵੇ (1 ਪਤਰਸ 3:15)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ, ‘‘ਕੋਈ ਗੰਦੀ ਗੱਲ ਤੁਹਾਡੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਾ ਨਿੱਕਲੇ ਬਲਕਿ ਜਿਵੇਂ ਲੋੜ ਪਵੇ ਉਹ ਗੱਲ ਨਿੱਕਲੇ ਜਿਹੜੀ ਹੋਰਨਾਂ ਦੀ ਉੱਨਤੀ ਲਈ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇ ਭਈ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੇ’’ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:29)।

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਦੁਆ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਜੀਉਣ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋਵੇ।

ਚਾਨਣ ਦੇ ਵਾਂਗ ਚੱਲੋ (4:5, 6)

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਹਨ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ (ਆਇਤ 5)। ਸਾਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਚਾਨਣ ਬਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:14-16)। ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਢੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ: ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿਚ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਸਖ਼ਤ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਦਿਆਲਗੀ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਜ਼ਰੂਰਤਮੰਦਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਕੇ ਬੋਲਣਾ, ਮਨ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਰਗੇ ਹੋਣਾ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 5:13-16)।

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਹਰ ਮੌਕੇ ਦਾ ਫ਼ਾਇਦਾ ਉੱਠਾਣ (ਆਇਤ 5)। ਭਲਿਆਈ ਲਈ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਚੌਕਸ, ਬਲਕਿ ਗੁਆਚੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਲਈ ਪਾਉਣ ਦੇ ਢੰਗਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭਾਲਦੇ ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਮਸੀਹੀ ਲਈ ਹਰ ਕਿਸੇ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਮੌਕਿਆਂ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ (ਰੋਮੀਆਂ 1:13-15; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:19-23; 10:33)। ਯਹੂਦੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਜਦ ਉਹ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਅਤੇ ਲਹੂ-ਲੁਹਾਣ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 21:31, 36, 39)।

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਿਚ ਕਿਰਪਮਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ (4:6)।

ਆਦਮੀ ਦੀ ਬੋਲਚਾਲ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢ ਕੇ ਪਰਗਟ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸੋਚ ਕੀ ਹੈ (ਮੱਤੀ 12:34; 15:18, 19)। ਸਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਲਈ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੇਕ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ (ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 4:8)। ਲੋਕ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜਾਣਨ ਜਿਹੜੇ ਭਲੇ ਹੋਣ। ਸਾਡੀ ਬੋਲ ਚਾਲ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮਨ ਭਾਉਣ ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਚਨ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿੱਕਲਦੇ ਹਨ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:15)।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਰੋਮੀਆਂ 12:12; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:18; ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 4:6; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 4:2; 1 ਬੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:17.
²ਰੋਮੀਆਂ 15:30-32; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:11; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:19; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 4:3; 1 ਬੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:25; 2 ਬੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 3:1, 2; ਫਿਲੇਮੋਨ 22. ³ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:2, 3; 16:15 ਵੀ ਵੇਖੋ। ⁴ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:11; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:16; ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 1:3; 4:6; 1 ਬੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 1:2; 5:17, 18; ਫਿਲੇਮੋਨ 4. ⁵ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਰੂਪ ਮੱਤੀ 12:29; 13:30; 14:3; 16:19; 18:18; 21:2; 22:13; 27:2; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 9:2, 14, 21; 12:6; 20:22; 21:11, 13, 33; 22:5, 29; 24:27 ਵਿਚ ਵੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ⁶ਪੀਟਰ ਟੀ. ਓ'ਬ੍ਰਾਇਨ, *ਕੋਲੋਸੀਅੰਜ਼, ਫਿਲੇਮੋਨ, ਵਰਡ ਬਿਬਲੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ*, ਜਿਲਦ 44 (ਵਾਕੋ, ਟੈਕਸਸ: ਵਰਡ ਬੁਕਸ, 1982), 240. ⁷ਵਿਲੀਅਮ ਹੈਂਡ੍ਰਿਕਸਨ, *ਐਕਸਪੋਜ਼ਿਸ਼ਨ ਆਫ ਕੋਲੋਸੀਅੰਜ਼ ਐਂਡ ਫਿਲੇਮੋਨ*, ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਬੇਕਰ ਬੁਕ ਹਾਊਸ, 1964), 182. ⁸ਐਚ. ਸੀ. ਜੀ. ਮਾਉਲ, *ਦ ਐਪਿਸਟਲਜ਼ ਟੂ ਦ ਕੋਲੋਸੀਅੰਜ਼ ਐਂਡ ਟੂ ਫਿਲੇਮੋਨ*, ਦ ਕੈਂਬ੍ਰਿਜ ਬਾਈਬਲ ਫ਼ਾਰ ਸਕੂਲਜ਼ ਐਂਡ ਕਾਲੇਜਜ਼ (ਕੈਂਬ੍ਰਿਜ: ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1893; ਰੀਪ੍ਰਿੰਟ, 1902), 136. ⁹ਵਾਲਟਰ ਬਾਉਰ, *ਏ ਗ੍ਰੀਕ-ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਐਂਡ ਅਦਰ ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸਚਿਅਨ ਲਿਟਰੇਚਰ*, ਜਿਲਦ 3ਜੀ, ਸੇਧ ਅਤੇ ਸੰਪਾ. ਫ਼੍ਰੈਡਰਿਕ ਵਿਲੀਅਮ ਡੈਂਕਰ (ਸ਼ਿਕਾਗੋ: ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਫ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਪ੍ਰੈੱਸ, 2000), 200.